

“Meneer er zit een pinguïn op het strand”. Het gebeurde een aantal jaren geleden regelmatig dat iemand met die boodschap aan de deur kwam. Het betrof dan altijd een Zeekoet die met stookolie in aanraking was gekomen. Zeekoeten doen door hun houding wel wat aan Pinguïns denken, maar om deze laatsten te zien moet je naar Blijdorp. Of, nog beter, naar de Zuidpool. Dat hebben we dan ook gedaan.

Met een groepje vogelaars namen we, vanuit Argentinië, deel aan een zeereis naar het uiterste zuiden van de wereld. Om vervolgens, na bezoeken aan een aantal eilanden in de Atlantische Oceaan, terug naar huis te keren. Naast tal van andere vogels, waaronder enorme Albatrossen, vroegen vooral de Pinguïns tijdens de reis onze aandacht. Zoals die keer dat we een landing maakten op South Georgia. Vanuit de rubberboot stonden we op een strandje vol met brullende zeeleeuwen en zeeolifanten met daartussen grote aantallen Koningspinguïns. Je

moest maar zien hoe je daar doorheen kwam; geen van de beesten deed een stap opzij.

Zo`n strandje had wat weg van een paradijs, waar mens en dier niet bang van elkaar zijn.

Toch maakten de Pinguïns op Nightingale de meeste indruk. Net als vroeger onze Zeekoeten, zaten ze onder de olie. Dit was te wijten aan een Panamees schip dat op het eiland was gestrand. Het moet een kunststukje zijn geweest met je schip op zo`n stipje in de onmetelijke oceaan terecht te komen. De bewoners van het dichtbijgelegen eiland Tristan da Cunha waren inmiddels een reddingsactie begonnen. Met hulp van een groep mensen uit Zuid-Afrika haalde men de dieren van de rotsen en brachten ze in dozen naar het hoofdeiland. Daar was een compleet tentenkamp opgezet, waar de beesten werden gewassen en van vitamine en vis voorzien. In het plaatselijke zwembadje konden ze dan verder revalideren. Een Engelse onderzoekster had de leiding van de hele operatie. Ze leidde me rond door de tenten met honderden vogels en tientallen helpers. Op mijn vraag of de beesten het zouden redden, haalde ze haar schouders op. `In elk geval niet allemaal` was haar antwoord.

Nog even terug naar de Koningspinguïns op South Georgia. Toen er zo`n vogel naast me stond en me aankeek, en er een tweede bij kwam staan, en daarna nog eens twee, deden ze me ergens aan denken. Al wist ik niet zo snel aan hoe of wat. Tot het me later te binnen schoot. Natuurlijk, aan het groepje mannen bij de leugenbank op de boulevard. Of ze zeggen wilden: "Voor wie heeft gisteren de klok geluid?" *W.Andelaar*

